

To in ono.

Naše slike. Demonstrantke za žensko volivno pravico pred angleškim parlamentom. Zadnji čas so na Angleškem ženske, ki se zavzemajo za žensko volivno pravico — pravijo jim *suffragettes* — vprizorile več velikih demonstracij pred parlamentom, da izsilijo postavbo — *bill* — ki bi ženskam podelila aktivno in pasivno pravico za vse zakonodajne in administrativne zastope. Hotele so vdreti v parlament, vpile, razbijale ter se pretepavale s policisti. Ti so morali ženske ukrotiti s silo. Mnogo žensk so zaprli ter jih potem obsodili na zapor. — Na strani 122. in na strani 124. našega lista se je zgodila pomota. Na strani 122. se mora naslov pod sliko glasiti: *Napolj: Kapuanska vrata*, na strani 124. pa: *Napolj: Predmestje del Pallo-netto v sv. Luciji*.

Slovensko gledališče.

5. februarja smo pozdravili na našem odru domačina umetnika Ign. Borštnika. Nastopil je kot gost v igrokazu „Kupčija je kupčija“ (francoski spisal Octave Mirbeau). V igri se govori veliko, a dosti ne pove, toda glavna vloga Izidorja Lechata v rokah umetnika par excellence kot je g. Borštnik, je kakor nalašč za igralca, da pokaže vse svoje sile. — Kar manjka igri, je dodal Borštnik; videli smo ga kot dovršenega tirana, ki mu je vse le dobiček in kupčija. Vtis njegove umetnosti je nepozabljiv. Velik uspeh je v tej igri dosegla tudi gospa Taborska.

Dva dni kasneje — bilo je 9. februarja — se je pojavil na slovenski pozornici „Maček Spaček“. Spisal E. Rosenow, preložil Fr. Kobal. Komedija je satira na nemške, saške razmere, a za nas ni primerna. Ponovila se je na pustni torek ter bila tudi ta dan sprejeta s primerno rezervo. Dne 15. febr. se je vprizorila prvič na slovenskem odru opera Viljema Kienzla, „Evangeljnik“. Uspeh je bil lep. Glasba je moderna, v duhu Wagnerjevem, a vendar nima vedradramatičnih, pač pa mnogo lirčnih piec, zlasti v 1. sliki II. dejanja. Komponist slika v orkestru v živih barvah čustva, ki razdvajajo dušo. Mehka in topla instrumentacija spremlja spev Matije in Marte v prekrasnem duetu: „V objemu se drživa“ v I. dejanju. Nad vse mičen je otroški zbor z Evangeljnikom, ki poje: „Blagor jim, ki radi pravice trpe krivico“. Gospoda pl. Rezunov (tenor) in Ouřednik (bariton) imata veliko zasluge za uspeh opere, katerima se je izborna pridružil vrli basist, g. Betetto. — 17. februarja se je ponovila komedija „Maček Spaček“, upamo, da zadnjič. Ta dan zvečer se je pela četrtič melodijozna Donizettijeva opera „Lucia di Lammermoor“. — 19. februarja se je vprizorila Henri Bernsteinova drama „La rafale“. Drami manjka predvsem vodilne sile, originalne ideje. Ljubezen, ki se poraja vsled nesrečnega zakona, in zakonolomstvo sta podlaga tej drami, kakor neštevilnim drugim. Konec je zelo navaden: ljubimec, ki je poneveril tuj denar, se ustrelil v zaklenjeni sobi, medtem ko njegova omožena ljubica trka na vrata in mu pri-
naša denarno pomoč, dobljeno kdove na kak način. Izborna je igrala svojo vlogo gospa Taborska. Vobče pa je bil uspeh minimalen. Občinstvo je pokazalo s svojo odsotnostjo, da ta drama ni v stanu navduševati. — V četrtek, 21. februarja in v soboto, 23. februarja, se je ponovila Kienzlova opera „Evangeljnik“, in sicer tretjič, za častni večer baritonista g. Ouřednika. Imenovani gospod je steber slovenske opere, vobče priljubljen kot pevec izrednega glasu in vrl igralec. Baritonista,

kot je on, ne bomo kmalu dobili. Na njegov častni večer ga je odlikovalo občinstvo z burnim aplavzom in dvema lavorjevima vencema z dodanimi darili. — Bernsteinova drama „V stiski“ se ponavlja v torek, 25. februarja.

V celoti je bila februarjska sezona slabša kot prejšnje, nekoliko v nesoglasju z vprizoritvami v prejšnjih mesecih. R.

Dve pesmi iz l. 1818.

Med raznimi popirji v zapuščini pokojnega kapiteljskega dekana gosp. Andreja Zamejca je našel gosp. kanonik dekan Anton Fettich-Frankheim naslednji dve zanimivi pesmi:

Slovenzi.

Od adrijaškiga mórja bregà do smérsliga morja
Je širokoš, dolgoš pa od meje némihke dehéle
Tje do kamzhaške semlé, domovanja pogumnih Slovencev.
Kjè se dobi kaki rod de bi bol po širokim prebival?
Tukaj od nekidaš she stanováli šo pèrvi Slovenzi,
Radi per míru šo bili, pa malo shelni vojíkovanja,
Obdelovánje semlé je bilo njih šamo vešelje
S'ternjam sarašeni gojśd šo v lepo poljé prenarjali,
S' platnam medízo šoljò, pa šitam berhkò kupzhováli
Pašli shivíno ferzhno; krepoš pa šveštobo ljubili.
Ptujze s' perjasnošti reš, šo radi pod štreho jemali
Radi vešeli šo bili; gošpoški pa vedno podlošni.
Bolšhiga kaj she sheliš per kakimu rodu dobiti?
She vuzhenošti šamò pogrešhale šo še nad njimi,
Pak s' keršhanštvam vrèš šo tudi leté perhitele.
Kakor temota nozhi na semli šjutraj pre-ide,
Jutriní sor sabliši, pa švitlo fonze peršja
Lih tako ljubo je bilo Slovenzam príhivšhi keršhanštvo.
Pervi Slovence ta vuk šo nemzi pa lahi vuzhili,
Toraj¹⁾ ne vumijo víe, kir ptuji šo njim ti jesiki.
Vajvodi trije tedaj šo še beršh pomenili šlovenki,
V Konštantinopel na naglim poštlati do prešhkiga Zarja.
Mu šporozhé: keršhanška poštala je naša deshéla,
Pa vuzhenikov bi radi, raslagati nam švete bukve,
Grešhkiga ino latinškiga mi Slovenzi ne snamo
Vuma tedaj pa možhi ne raslozhimo švetiga píšma.
Mihael Grešhki zar savíhlišhavihi te-le bešede,
S' modrimi beršh govori, kar prošijo knesi šlovenki.
Ti pa mu odgovore: nar bolšhi bi bila dva brata
Konštantin ino Metodi obà berhkà modrijana.
Zar tedaj pošhle po nju, pa šmalo še dašta šprošiti.
Grešha Slovenze vuzhit, raslagati boshjo bešedo
S' grešhkimi zherkami šta šlovenski jesik píšala
Njekaj pa novih snešhla sa glaše Slovenzam edine,²⁾
Tak-le sazhetik je bil vuzhenošti vmetelnih Slovencev!

Stáro in novo leto.

(personifizirt.)

Novo leto.

Kaj takò š gošpodaril
Šami šneg mi zapuštiš?
Dobro víe š she šaprávil
Pa mi naštopit velíh.

¹⁾ = toda; ²⁾ = posebne, lastne.